

som ved Tillægsloven ere blevne skabte paa saamange Maader for de andre Vaaben. Dertil vil jeg ikke være med. Endnu vil jeg gjøre opmærksom paa, at de Forandringer med Hensyn til Fodfolkets Ordning, jeg anser for ønskelige, ikke ville i pekuniær Henseende medføre forøgede Udgifter eller paalægge Mandstabet større personlige Byrder, end det har i Diebliffet. Altsaa man kan naae det Resultat, som dog maa være Formaalet for Alles Bestræbelser, at man faar det bedst mulige Udbytte af de Penge, man bevilger til Hæren.

Krigs- og Marineministeren (N. Raun):

Jeg skal ikke besvare de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgtreds (N. B. Jensen), da de i Virkeligheden ikke angik Finantsloven, men Hærens Ordning og tillige, maa jeg sige til, bevægede sig paa et stort Omraade, saa at deres Besvarelse maatte blive meget vidtløftig. Derimod har jeg bedet om Ordet i Anledning af de Bemærkninger, som bleve gjorte af det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgtreds (Buff) og det ærede Medlem for Bræstø Amts 6te Valgtreds (Wojfen) (Th. Nielsen: Dg Randers Amts 2den Valgtreds.) Ja, forresten blev jo ogsaa det samme Spørgsmaal behandlet af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgtreds. I Anledning af, hvad der blev sagt af det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgtreds, at Hærens høiere Myndigheder synes at anvende Straffeloven forskjellig paa Over- og Underordnede, maa jeg indskrænke mig til at protestere mod en saadan almindelig Bemærkning, som dog vel heller ikke bør siges, uden at der anføres Exempler derpaa. Men det var for Resten ikke det Spørgsmaal, jeg uærmest vil omtale; det var derimod den nye Uniform, som er paataent indført for de Menige, der vises fra deres Afdelinger ifølge Straffelovens § 32. Ogsaa her vil jeg begynde med at protestere imod det Udtryk, som det ærede Medlem brugte: Slavedragt. Det har naturligtvis aldrig været Ministeriets Mening med at give bemeldte Individuer en Uniform, at der skulde ligge noget som helst Forhaanende deri. Paa ingen Maade, man har kun fundet det hensigtsmæssigt. Paa den anden Side vil jeg indrømme, at der under Forhandlingerne om Straffeloven kan være fremkommet Udtalelser, som jeg ikke har været opmærksom paa ved denne Bestemmelses Vedtagelse. At der i og for sig er Berettigelse dertil for Krigsministeriet, tvivler jeg ikke om. Men, som sagt, muligen foreligger der Udtalelser i dette eller det andet Thing, som man bør tage Hensyn til, og

som jeg ikke har havt nærværende for mig, da Bestemmelsen blev tagen. Jeg kan kun sige nu, at jeg vil tage Spørgsmaalet under fornyet Overveielse. Skulde jeg komme til den Erkjendelse, at Bestemmelsen er mindre rigtig, vil jeg hellere søge den ændret, end søge at vedblive at finde Forvar derfor, men jeg maa, som sagt, selv nøie have overveiet Sagen, før jeg tager Beslutning i den ene eller den anden Retning.

Monrad: Forhandlingen er jo kommen noget langt bort fra Finantsloven, jeg skal vende tilbage til den. Den Post, som har en vis særlig Interesse for mig, er Vædringsforslaget under Nr. 97, hvor jeg maa slutte mig til Udvalgets Mindretal, — ikke til det Mindretal, som vel ikke har været med at stille Forslaget, men dog nu slutter sig til det, men til det Mindretal, der vedbliver at fraraade, at Vædringsforslaget vedtages. Jeg skal i Korthed begrunde denne min Stilling. Dette Forslag om Forstærkningens Indførelse har jo engang spillet en stor Rolle. Over dette Forslag er det Ministerium, som dengang stod for Røret, faldet, og det, at der nu aldeles ikke er Tale om, at det skulde kunne udøve nogen Indflydelse paa Ministeriet, enten et saadant Forslag bliver vedtaget eller ikke, er vel et Tegns paa, at vi nu ere rykkede frem i konstitutionel Udvikling, og at Ministerier nu sidde ganske anderledes stærkt fast. Jeg vilde anse det for at være særdeles hensigtsmæssigt, om Udvalgsflertallets Forslag ikke blev vedtaget, men at Forstærkningen blev indfødt, thi jeg tror, at alle Sagkyndige ere enige om, at vor Soldat faar en saa ringe Uddannelse, at han ikke med Rette kan kaldes Soldat, men at han egentlig maa vedblive at kaldes Rekrut. Jeg bilder mig ind, at alle Sagkyndige, alle Militære, ere enige herom. Det er et høist uheldigt Forhold, naar et Lands Soldater faae en langt ringere Uddannelse end de Landes Soldater, med hvilke de maaste kunne komme til at kæmpe, thi naar de have en ringere Militæruddannelse, ville de ikke kunne staa sig i Kampen. Jeg tør vel ogsaa anse det som en almindelig anerkjendt Sætning, at et ringe Antal vel disciplinerede, helt udviklede Soldater ville kunne beseire et langt større Antal halvt øvede Soldater. Dette er ogsaa en anerkjendt Sætning; men i Europas offentlige Mening vil det altid staa som noget høist uheldigt, naar et mindre Antal beseirer et større Antal. Der vil falde en Foragt paa det større Antal, som om det var feige Menneker. Nederlagets Smerte vil blive ledtaget af Verdens Haanlatter over, at det var et saa